

δεν μπορούσε να φτάση εύκολα κοντά του. Τόν εμπόδιζαν οι άλλοι θεαταί. Μπροστά του, λίγο δεξιά, καθόταν ένα άλλο κορίτσι, πò μεγάλο από τò προηγούμενο. Θά ήταν δεκατέντε χρόνων. Κι' αυτό όμως καθόταν άσχημα, και δεν θά μπορούσε να τò μαχαιρώση! Ήταν κορμίο λουπόν ν' αποφασίση να μαχαιρώση τή νέα κι' όμορφη γυναίκα πού καθόταν ακριβώς μπροστά του. Στην αρχή όστόσο τόν έφობισε ή παρουσία του άντρός της. "Έλεται από λίγο όμως, ένίκησε τούς δισταγμούς του κι' έβγαλε τò μαχαίρι από τήν τσέπη του. Τή συνέχεια τήν ξέφουσε...

"Όταν ό άνακριτής τόν ρώτησε τί έννοιωθε τή στιγμή πού δολοφονούσε τò θύμα του, ό Ζομπάρ του άπάντησε με άπάθεια: —'Εδίστασα λιγάκι κι' έννοιωσα να με περιλούση ένας κρύος ιδρώτας!... Τò χέρι μου έτρεψε από τή συγκίνηση...

'Ο δολοφόνος έλειπε έφάνέρως στον άνακριτή μερικώς κλοπές πού είχε κάνει στο έμπορικό τού Τιεμπά κι' έζήτησε να τόν άφήσουν να ήσυχάση, γιατί δεν είχε πειρά να καταθέση τίποτ' άλλο.

Τήν άλλη μέρα ώδήγησαν τόν Ζομπάρ μπρός στο πτώμα τού θύματός του. 'Ο δολοφόνος όμως δεν μπόρεσε ν' άνθόξει σ' αυτό τò θέμα κι' έχασε τις αισθήσεις του... "Όταν συνήλθε, κύτταξε τόν άντρα του θύματός του κι' ένα συμπονετικό βλέμμα και τού είπε: —'Επρωσευχήθηκα για τήν ψυχή της!

Κι' όταν άρχισαν πάλι να τόν άνακρίνουν, ό Ζομπάρ έκανε αυτή μόνο τή δήλωση: —Δυσπάραι γι' αυτό πού έκανα... Μά έπρεπε να βρεθ ή ένας τρόπος για να δώσω ένα τέλος στη ζωή μου... Τώρα πειρά για ένα πράγμα μονάχα ένδιόφερομαι: Για τή μετάνοιά μου!...

***

"Όλος ό κόσμος ένόμιζε ότι ό Ζομπάρ ήταν τρελλός. Οι φρενολόγοι όμως πού τόν εξέτασαν δεν είχαν τήν ίδια γνώμη. 'Ο Ζομπάρ ήταν υγιέστατος κι' είχε συνείδηση τού έγκληματός του. "Έπλερε λοιπόν να δικασθ ή.

'Η δίχη του άρχισε στις 23 Μαρτίου τού 1852, στο Κακουργιοδικείο τού Ροδανού. "Όταν παρουσιάστηκε στο δικαστήριο ό Ζομπάρ κατέληξε έλο τόν κόσμο με τò λυγρό και ύψηλό άνάστημά του, με τήν κομψή του εμφάνιση και με τò σεμνό και συμπαθητικό πρόσωπό του.

Παρακολούθησε τή διαδικασία και τò κατηγορητήριο τού εισαγγελέως με μεγάλη ψυχραιμία. Κι' όταν ό πρόεδρος τόν καθόησε άν έχει να προσθέση τίποτε, μετά τήν έκδοσι τής καταδικαστικής άποφάσεως, ό παρώνων αυτός δολοφόνος άπάντησε με σταθερή φωνή: —"Όχι... Τίποτε... "Έτσι τò θέλησε ό Θεός!

'Ο Ζομπάρ καταδικάστηκε σε ισόβια καταναγκαστικά έργα. Κι' ενώ είχε δολοφονήσει τήν όμορφη κ. Ρεσάρ για να τόν στείλουν στη λαμπτήρα, οι δικασταί του προτίμησαν να τόν τιμωρήσουν πò άσχηρά: Με τις τύψεις τής συνειδήσεώς του πού θά τόν έβασάνιζαν σ' όλη του τή ζωή!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΕΝΑΣ ΜΕΛΟΜΑΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

'Ο βασιλεύς τής Πολωνίας Στανίσλαος άγαπούσε έξαιρετικά τή μουσική. 'Εδαιματούσε μάλιστα τεράστια ποσά για τή συντήρησι μιάς άρτιωτάτης όρχήστρας για λαϊκές συναυλίες.

Μιά μέρα λοιπόν ό ύπουργός τόν Οικονομικών τόν συνεβούλευσε να περικόψη μερικώς από τούς μουσικούς τής όρχήστρας για λόγους οικονομίας.

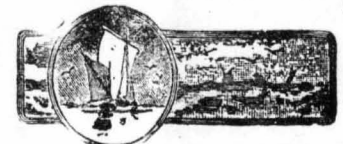
—Θά προέβη, Μεγαλειότατε, μια οικονομία έκωσι χιλιάδων σκούδων τò χρόνο! τού είπε τò τέλος.

Μά ό φιλόμουσος βασιλεύς τού άπάντησε: —Προτιμώ να κόψω μια οικονομία στην τροφή τού σώματος πού μου παραθέτουν κάθε μέρα στο τραπέζι παρά στην τροφή τής ψυχής, τή μουσική!

ΞΟΦΑ ΛΟΓΙΑ
Εκείνος πού άφοσιώνεται συστηματικά στο έπάγγελμά του και εργάζεται μεθοδικά, άν μόν εινε άπλως εύφυης άναδεικνύεται μεγαλοφυής και άν εινε κοινός νους άνιψώνεται έπάνω από τή μετριότητα.

Εκείνος πού δεν αισθάνθηκε ποτέ του τα θέληγητρα μιάς ειλκρινούς φίλιας, άγνοεί τελείως τήν εύτυχία πού ένας άνθρωπος εινε ικανός να προσφέρει σ' έναν άλλον.

Γιούγκ.
Τις έπιτυχίες τής ζωής μου τις όφείλω στο ότι παντού και πάντοτε βρισκόμουν ένα τέταρτο τής ώρας νωρίτερα.
Νέλλσων.

ΙΝΔ'ΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Κάποτε είδα τή θάλασσα... Άνέβαινε ως τόν ουρανό, σαν ένα άφροστεράνωτο άνθισμένο λειβάδι. "Ένας δυνατός άγέρας ξεφύλλιζε τούς άφρούς της και τά πέταλά της γλυστορούσαν γρήγορα και φουσκώματα σαν τά στήθη σου.

Κάποτε είδα τή θάλασσα... Ήταν φρουτοπυρασμένη σαν τόν έρωτά σου και κατάνιπε τά καράβια τών όνειρων...

Πάνω στη θάλασσα τού έρωτός σου ταξείδεψα κάποτε κι' εγώ, μα κωτόρθωσα να ξαναγυρίσω στο λιμάνι, γιατί δεν σ' άγάπησα...

Πιό κόκκινος κι' από τò λουλουδι όρχονών, κατέβαινε ό ήλιος πίσω από τά βουνά τής έξοχής, Ήταν ή συμφωνημένη ώρα. Σεπέζεψα, έδεσα τ' άλογό μου και κάθησα.

Κι' ήρθες κοντά μου, Φαμίτα... Ήρθες κι' ανατρίχιασα σαν τόν άνθρωπο πού άποκοιμέται και ξυπνά έξαφνα στο φτάσιμο τής χαρηνγής...

"Όταν τó φεγγάρι θάναί στον ουρανό, θά σου μιλήσω για τά περιβόλια τού Ουαλάτα. Στο άναμεταξύ, άς χάσει ό Μουχτάρ μέσα στα τάσια μας δροσερό νερό κι' άς πει στους βιοκλιτήδες να παίξουν.

Άές πώς τó φεγγάρι εινε στον ουρανό; Θά σου μιλήσω λοιπόν για τά περιβόλια τού Ουαλάτα.

Βρίσκονται πέρα από τή θάλασσα, στο "Ελ-Γκασάρ, στον τόπο τής Ξερατίας. "Όπως βάζει κανείς ένα μουκίτο στο στήθος τής άγαπημένης του, έτσι έβαλε κι' ό Θεός τά περιβόλια αυτά άνάμεσα στους δυό λόφους τού Ματζαρά.

Ρυάκια μελωδικά περνούν άνάμεσα τους και τò νερό τους έχει τις άνταύγειες πού έχουν οι λαμιοί τών περσιτεριών. "Όμορφα κορίτσια περπατούνε εκεί και τά μάγουλά τους εινε σαν τά ρόδια.

"Ο Θεός θέλοντας να φτάση ένα τζαμί, έβαλε μέσα στα περιβόλια αυτά, άράδα-άράδα, τά φρονικόδεντρα, πού οι κορμιοί τους εινε σαν κολώνες. "Έβαλε τις πορτοκαλιές, πού οι καρποί τους κρέμονται σαν γλωπάκια χρυσά, κι' έστρωσε τά μονολάτια τους με άμμο άσπρο σαν τò χιόνι.

Πρέπει να πάμε νάν καθήσουμε στα περιβόλια αυτά, όταν ό έρωτας εινε στην καρδιά μας σαν τò φεγγάρι στον ουρανό.

Κάποια νύχτα πού ό έρωτας ήταν μέσα στην καρδιά μου, άνάτνευσα τις ευώδιες τών περιβολιών τού Ουαλάτα.

"Ω θύμησι!... "Ω νοσταλγία!... "Η άγαπημένη μου μούλεγε: «—Με τράβηξες μακριά από τò σπίτι μας... Τώρα βρίσκομαι κοντά σου, σαν μια κουρασμένη άλαφίνα... Μου δίνας και πόνω από τά φιλιά σου και τò ποτό αυτό άνεβάζει τόν πυρετό μου... Εινε τόσο άσπλαχνος λοιπόν ό έρωτας;»

Δέν άκούσαν τίποτε άλλο γύρω μας, από τò κελάρισμα τού νερού. "Έμενα σιωπηλός, καθισμένος κοντά της, πάνω στον άμμο πού άσήμωνε τò φεγγάρι.

Τά βλέφαρά της έπεφταν πάνω στα μάτια της, διως πέφτει ή νύχτα πάνω στη θάλασσα, και τά χέρια της είχαν παράλυσει σά λιποθυμισμένα τριαντάφυλλα.

Μέσα στην καρδιά μου πού τή μαχαίρωνε ό έρωτας, τò φεγγάρι δεν έχυνε πειρά τò ειρηνευτικό του άσπρο φως. Είχα τρελλαθ ή από άγάπη...

Θά σε ξαναδώ σε λίγες μέρες. Δέν μπορώ να πιστέψω πώς θάρθη αυτή ή αύγή. Σε λίγες μέρες θά ξανακούσω τή φωνή σου και θά πω από τò στόμα σου τò νερό πού θά με κάνει να ξεχάσω τή δίψα πού είχα τόσον καιρό...

Είμαι σαν τ' άρνάκι πούχασε τή μητέρα του. Είμαι σαν τήν πεταλούδα πού δεν βρίσκει πειρά εκείνο τò λουλουδι πού ό γλυκός χμιός του τήν έτρεφε.

'Αδιάκοπα προφέρω τ' όνομά σου και τ' όνομα τού παιδιού πού μου χάρισες. Πώς μπορεί να χωρήση ή ανθρώπινη καρδιά έναν τέτοιο έρωτα;

Θά με περιμένης στη λαμπρή ώρα πού οι καρποί φαίνονται πò χρυσοί, μέσα στο περιβόλι. Τò παιδί μας θά κοιμάται. Και πρώτα-πρώτα θά πάμε να φιλήσουμε στα χείλη του πάνω τόν ζωντανό μας έρωτα!...

Μετάφρ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ